

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

41. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

15. ŘÍJNA 2023

Z obsahu:

**Evangelium se předává
jazykem matek**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 23. srpna 2023,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Pavel od Kříže

Libor Rösner
- strana 4 -

**Kristův kříž je nezbytný
pro život lidstva**

Homilie kardinála
Roberta Saraha
- strana 6 -

**Dopis národního
ředitele Papežských
misijních děl k misijní
neděli 22. října 2023**

- strana 7 -

Stále se modlete růžencem

- strana 9 -

Moje nejlepší přítelkyně

- strana 10 -

**Na Svatém Kopečku
u Olomouce vzniká
zařízení pro bývalé vězně**

- strana 11 -

Jako muže a ženu je stvořil

Vilém Studer
- strana 12 -

Heřman Josef (2)

Wilhelm Hünermann
- strana 13 -

Svatý Pavel od Kříže

Evangelium se předává jazykem matek

Katecheze papeže Františka při generální audienci 23. srpna 2023, Řím, aula Pavla VI.

Mt 11,25-27

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Na naší cestě za znovuoobjevením nadšení pro hlásání evangelia, za poznáním, jak se apoštolská horlivost, toto nadšení pro hlásání evangelia vyvíjelo v dějinách církve – na této cestě se dnes podíváme do Ameriky. Zde má evangelizace stále živý zdroj: Guadalupe. Je to živý pramen. Mexičané mají

štěstí! Evangelium tam samozřejmě přišlo už před těmito zjeveními, ale bohužel ho provázely i světské zájmy. Místo cesty inkulturace se příliš často šlo cestou ukvapeného přesazování a vnučování předem daných modelů – například evropských –, což znevažovalo původní obyvatelstvo. Naproti tomu Panna Maria Guadalupská se zjevuje oblečená v oděvu domorodců, mluví jejich jazykem, přijímá a miluje místní kulturu: Maria je Matka

a pod jejím pláštěm najde místo každé dítě. V ní se Bůh stal tělem a skrze Marii se nadále vtěluje do života národů. Panna Maria totiž hlásá Boha v tom nejvhodnějším jazyce, totiž v jazyce mateřském. A také k nám Panna Maria promlouvá mateřským jazykem, tím, kterému dobře rozumíme. Ano, evangelium se předává v jazyce matek. A já bych chtěl poděkovat mnoha matkám a babičkám, které ho

Pokračování na str. 8

Kéž by nám bolestná Matka pomohla co nejvíce proniknout do tajemství Ježíšova kříže! Podobně vyjádřil jednu ze svých tužeb sv. Otec Pio (str. 9) – muž bolesti, modlitby, znalec lidských duší, zápasník s ďáblem. Ne nadarmo ho mohli jeho současníci vidět neustále s růžencem v ruce. Otec Pio je jedním z těch velikánů církve, kteří měli přímou účast na Kristově utrpení (stigmata) a kteří tak dokázali do důsledků pochopit, jak musela trpět Matka Boží pod křížem, jak se stala Spoluvykupitelkou lidského pokolení. A oni prokazovali Panně Marii zaslouženou důvěru a úctu, kterých je po právu nanejvýš hodná.

Panna Maria však zasahuje i duše prostých lidí, nejen svatých velikánů. O tom svědčí také Nora Atkinsonová, již Matka všech národů přivedla k odpuštění a zbavila ji depresí, zatrpklosti, neklidu. (str. 10) Nora si totiž uvědomila, že Maria pod křížem odpustila Ježíšovým katům, všem, kdo ublížili jejímu Synu – tedy také jí samé! Jednala pak podle jejího příkladu a vydala svědectví, že to je cesta ke šťastnějšímu životu a ke smíření s lidmi i s Bohem.

Kristův kříž je nezbytný pro život lidstva – připomněl kardinál Robert Sarah v září v Římově. (str. 6-7) Kříž totiž „zahání na útěk všechno zlo a živí všechno dobro“. Každý, kdo má zkušenost s utrpením, vlastním, či někoho jiného, může nepochybně dosvědčit, jakou moc má Kristův kříž, opora každé

Editorial

mu, kdo na něj s vírou pohlédne v těžké chvíli. Tak i sv. Pavel od Kříže (str. 4-5) vede duše k vnitřnímu klidu skrze akceptování všeho, neboť to pochází z rukou milujícího Boha. Ostatně, „pravou svatost vždy věrně doprovází bolest a útrapy, a to jak vnitřní, tak vnější“, jak praví světec. A kdo svůj kříž spojí s Ježíšovým, má nejen účast na Vykupitelově utrpení, ale může shromážďovat hojné duchovní ovoce ze stromu života – Kristova kříže.

Ještě jeden postoj je úzce spojen s Kristovým křížem: Nechceme ho mít jen pro sebe? Jsme ochotni a schopni se o svoji spásu podělit s druhými lidmi, i s těmi největšími hříšníky? Vzpomeňme, jak jsme nedávno meditovali o dělnících, kteří dostali denár, ať už pracovali celý den, nebo jen jednu hodinu. Malá reflexe po pár týdnech nám pomůže odhalit sama sebe – do jaké míry se dokážeme změnit, na jak úrodnou půdu je zaseto Boží slovo, jak intenzivně roste naše láska k Pánu i k bližním. Pokorně si přiznejme, že jsme stále velmi slabí, nedokonalí... Rovněž v dnešním evangeliu přichází Pán Ježíš s podobností – tentokrát o hostech pozvaných na svatbu, z nichž však někteří nejenže pozvání odmítli, ale ještě dokonce královské služebníky pochytili a zabili je. Jako by tím chtěli vyjádřit, že oni osob-

ně chtějí zabránit, aby se královské pozvání dostalo k dalším lidem. (str. 3) Poučení pro nás, že ať už máme cokoliv proti některému z našich bližních, proti jakémukoliv člověku, nikdy si nemůžeme pro něj přát nic jiného, než aby poznal – aspoň v okamžiku smrti – lásku Boží završenou Ježíšovou smrtí na kříži a z tohoto kříže okusil ovoce spásy. A to je také naše víra, kterou máme nejen žít, ale i hlásat...

Mějme přitom na mysli celou scénu u Ježíšova kříže. Kromě jeho katanů, zástupu zvědavců, nepřátel je zde také hrstka věrných – v čele s Pannou Marií. Je to tedy Matka Vykupitele, která se již zde ujímá svých dětí, jak jí byly Synem z kříže svěřeny skrze apoštola Jana. Neboť kdo by mohl být větší oporou pro věrné u paty kříže než Bolestná Matka Boží? Jestliže ona dokázala milovat i nepřátele svého Syna tou láskou, kterou miloval on, pak důvěřujeme její pomoci, abychom totéž dokázali i my. Prosme tedy – a nejen v misijním měsíci říjnu – i na přímlovu svatých Otce Pia a Pavla od Kříže, aby všichni lidé měli příležitost poznat Kristův kříž a lásku Matky Bolestné, jejíž odpuštění Synovým vrahům dává naději, že z ovoce vykoupění může utrhnout opravdu každý, bude-li upřímně chtít a přijme-li do důsledku lásku Boha ukřížovaného. Kéž i my sami se znovu a znovu necháváme zasáhnout tímto poselstvím víry, naděje a lásky!

Daniel Dehner

Dostává se ti opět pozvání k hostině Božího slova, kterou ti připravil Pán. Odlož na chvíli své starosti a zájmy, ustroj se do šatu pokory a usebranosti a pospěš do Ježíšovy hodovny síně. Pán se opět vrací k bolestnému tématu neuvěřitelné zatvrzelosti vyvolaného národa. Pros Duchu Svatého, aby tě uchránil od pyšné zaslepenosti, která působí Otcovu srdci takovou bolest.

Nebeský Král rozeslal na všechny strany své posly s radostnou zvěstí: *Pojďte na svatbu!*

Sám Otec připravil všechno potřebné. Velice mu záleží na tom, aby všichni přišli na hostinu, protože je to oslava jeho jednorozeného Syna. Přichystal všechno potřebné s největší péčí a láskou, aby všem udělal radost vším tím, co může nabídnout jen jeho nekonečná velkodušnost a štědrost. Jeho poslové se nemají spokojit s tím, že vyřídí Královo pozvání. Jejich úkolem je přivádět pozvané osobně do hodovny síně.

Nechceš být Pánu nápomocen touto službou? Dal ti možnost zasednout u jeho stolu, takže jsi poznal nejen nekonečnou hodnotu všeho, co je prostřeno na jeho tabuli, ale také ses mohl přesvědčit, kolik volných míst stále zbývá v královské hodovny síni. Připoj se velkodušně k jeho služebníkům.

Bohužel, královští poslové se vracejí s nepořízenou. Ti, kterým tlumočili nejčestnější osobní Boží pozvání, *nechtějí přijít*. Všimni si dobře, čeho všeho si cení více než účasti na královské svatbě: dávají přednost osobním zájmům, vidině hmotných statků, obchodům, penězům, zisku. Nestává se i tobě, že se stáváš z podobných příčin hluchý k Božímu slovu?

Královi služebníci však musí počítat dokonce i s tím, že se setkají nejen s odmítáním, ale i s potupami, týráním, ba i s ohrožením vlastního života. Ježíš s bolestí konstatuje, že jsou lidé, pro které je nabízená Králova přízeň přímo nesnesitelná. Co se to muselo odehrát v srdcích těch, kteří za pozváním k hodům Boží dobrotivosti vidí přímo své vlastní ohrožení? Nejvyšší Boží štědrá velkodušnost je podněcuje k odporu, hněvu a nesmiřitelné zášti. Nejen že sami pozvání odmítají, ale cítí potřebu zabránit tomu, aby se pozvání nedostalo ani k dalším lidem: snaží se násilím zbavit těch, kteří přichá-

Pozvání na Královu hostinu

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Kohokoliv najdete, pozvěte ho na svatbu.

zejí s radostným poselstvím lásky a Boží štědrosti. Uzavřeli se do svého přesvědčení, že nic nemůže být lepšího a krásnějšího nad to, co oni sami vymysleli, co oni nabízejí. Vadí jim proto všechno, co by je mohlo nějak zastínit, usvědčit z nepravdy, malosti a zaslepené ješitnosti.

Zabíjet Boží posly je možno nejen zbraní, ale i slovem. Avšak každý, kdo tvrdšíjně a pyšně setrvává v odmítání Boží nezištné laskavosti, musí počítat s tím, že na něho dopadne neúprosná spravedlnost.

Pohled do prázdné hodovny síně naplňuje Krále bolestí. Pocity zklamaného hostitele jsou velmi srozumitelné zvláště pro toho, kdo již někdy marně vyhlížel pozvané hosty a prožil skličující pocity z pohledu na zbytečně prostřený stůl. Ten, kdo připravil Králi takové zklamání, jistě není hoden zasednout k svatební hostině.

Královy dary však nemohou přijít nazmar. Jeho vynalézavá láska nezná hranic. Nesmírně touží prožívat v naplněné hodovny síni svou radost z darované radosti. Jeho laskavého pozvání se proto dostane jiným, kteří to zatím ani netuší a nic takového neočekávají.

Pán znovu rozesílá své služebníky, tentokrát *na rozcestí*. Tam jsou především ti, kteří se bezradně rozhlížejí, kam dál, protože hledají správnou cestu: všichni tito bloudící a hledající jsou nečekaně zváni do královského domu, ať jsou *dobří, nebo zlí*. To jsou tedy ti, ke kterým jsi také ty poslán: jdi jim přesvědčivě vysvětlit, kam mají jít. Nemáš za úkol sám rozlišovat, kdo si Královo pozvání zaslouží a kdo ne. Máš se přičinit, aby volná místa u Boží tabule nezůstávala neobsazena. To ostatní přenechej na rozhodnutí samotnému Hostiteli.

Svatební hostina Králova Syna může konečně začít. Boží štědrost dosáhla toho, že hodovny síň, ve které je dostatek místa pro všechny, se přece jen zaplnila. Připrav si své osobní blahopřání Ženichovi i jeho Otcovi. Co jim řekneš?

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 25,6-10a

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to šťavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halí všechny lidi, příkryvku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy. Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme na celé zemi hanbu svého lidu, neboť Hospodin to pravil. V ten čas se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

2. čtení – Flp 4,12-14,19-20

Bratři! Dovedu žít v odříkání a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodní, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení. A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otcovi, buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium – Mt 22,1-14

Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby

Dokončení na str. 8

Avšak ani uprostřed všeobecného veselí nepřeslechni vážné závěrečné varování. Jestliže Král pozval do svých síní *dobře i zle*, neznamená to, že je zde místo i pro svévolné vetřelce. Na svatební hostině královského Syna nesmí nikdo chytračit a jen tak se přiživovat a nedbat na to, co se sluší a patří. Opatruj si proto pečlivě své *svatební roucho*. Nedej na ty, kteří by ti chtěli namluvit, že už ho není zapotřebí. Právě ono je pro tebe zárukou, že jsi nejen *pozván*, ale i *vybrán*.

Otec našeho Pána Ježíše Krista kéž nás osvítí, abychom pochopili, co čeká ty, které On povolal.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Žalm k Aleluja (srov. Ef 1,17-18).

Svatý Pavel od Kříže

„Chtěl bych mluvit o velkých věcech, ale jedině ten, kdo miluje, ví, jak mluvit o lásce. Láska nás sama učí tomuto jazyku.“ Tato slova napsal kněz, který miloval, proto ho láska tomuto jazyku naučila. Miloval Krista Ježíše, jeho utrpení celý život rozjímal a vedl k tomu i ostatní.

Pavlův otec byl zchudlý šlechtic Lucca Danei živící se v Ovadě (ležící v severozápadní Itálii) obchodováním. Když se tedy 3. ledna 1694 narodil syn, předpokládalo se, že jednou jako nejstarší potomek převezme otcovu živnost. V roce 1701 změnila rodina bydliště, když se přestěhovala do města Castellazzo Bormida, nezměnila však způsob života vyznačující se přímo vzornou zbožností. Pavel František, jak byl pokřtěn, víru nasál a velice rád obcházel kostely a trávil volný čas účastí na adoracích, mších svatých a soukromých modlitbách. Jinak pomáhal otci v obchodě.

Aby získal alespoň nějaké vzdělání, chodil Pavel do chlapecké školy v Cremolinu. V roce 1713 zažil zásah milosti, jak to sám pojmenoval, duchovní konverze, která jeho život ještě více nasměrovala ke Kristu. Prvním výrazným projevem této jeho vnitřní proměny bylo v roce 1714 vyslyšení výzvy papeže Klementa XI., kdy se odebral do Benátek, aby jako dobrovolník armády Benátské republiky bojoval s Turky za křesťanskou věc. Vzdal se přitom žoldu, před očima měl toliko náboženské motivy. Avšak v Cremě se mu 20. února 1716 dostalo mystického vidění. Při jedné modlitbě zaslechl znenadání hlas: „Tvým údělem má být jiná válka – se sebou samým a hlásání ukřižovaného Krista.“

Opustil tedy armádu, uchýlil se domů do Castellazza, kde se vzdal možnosti oženit se, zřekl se dědictví po strýci-knězi (vzal si pouze jeho breviář) a odešel do Sestri Ponente, kde před obrazem Panny Marie odevzdal svůj osud do Božích rukou.

V roce 1719 přijal Pavel svátost biřmování z rukou alexandrijského biskupa Francesca Arboria Gattinara. Zmínka o tomto biskupovi není nahodilá – stal se totiž Pavlovým duchovním vůdcem a byl to on, kdo reagoval na jeho pozdější vyznání touhy po zasvěceném životě tím, že mu 22. listopadu 1720 dal černý hábit

s nápisem *Jesu Christi Passio* – Utrpení Ježíše Krista. Zhmotnil tak Pavlovu vizi, kterou měl zbožný mladík po jedné bohoslužbě a která se týkala právě černého hábitu, v němž se viděl oděn. O takový hábit biskupa Arboria požádal a vnímavý ordinář mu vyhověl.

S Arboriovým svolením se Pavel uchýlil do samoty poustevny u kostelíka sv. Karla a Anny v Castellazu. Strávil zde čtyřicet dní o samotě na modlitbách a v rozjímání, psal si deník, v němž zaznamenal své víze, hlavně mu však Bůh vnukl myšlenku na založení nového řádu. Proto okamžitě pro řád sepsal regule. Biskup Arborius neměl námitek, a tak se Pavel spolu se svým mladším bratrem Giambattistou

vydal do Říma, aby dosáhl schválení řádu od Svatého otce Inocence XIII.

Z Říma však odcházel s nepořízenou a notně skleslý – vzhledem k tomu, že byli pouze dva, ani se prakticky nedostali k audienci. Pavel s bratrem se svou hořkost vypravili „vyléčit“ do poustevny Santissima Annunziata na hoře Argentario. Později přesídlili na pozvání místního biskupa do Gaety, do tamního mariánského poutního chrámu. Tři další roky pak procházel celým Apeninským poloostrovem – na pozvání některých biskupů přicházel do jejich diecézí – a volal lidi k obrácení, pokání a lásce k Ukřižovanému: „*Láska je síla, která spojuje a která útrapy svého milovaného Dobra pokládá za své vlastní. Její oheň zasahuje až do morku kostí, proměňuje milujícího v milovaného, láska se vznešeným způsobem míjí s bolestí, proto se milující duše ve své bolesti raduje a ve své bolestné lásce plesá.*“

V roce 1725 zkusil Pavel své štěstí v Římě znovu – tentokrát „měl v kapse“ zprostředkování audience u papeže od biskupa Foggie Emilia Cavalieriho, jenž mu též pomohl s dílčími úpravami řehole.

A nyní zajásal – papež Benedikt XIII. mu povolil seskupovat kolem sebe nové druhy a o dva roky později, přesněji 7. června 1727, vysvětil jeho i Giambattistu na kněze. Jeden z dalších nástupců sv. Petra – Benedikt XIV. – pak v roce 1741 schválil pravidla řádu (prodleva byla dána tím, že se tato pravidla jevila jako příliš přísná) a Klement XIV. v roce 1769 novou řeholní rodinu pasionistů, tj. Společenství utrpení Ježíše Krista, latinsky Congregatio Passionis Iesu Christi, potvrdil. O třech jeho členech jste již ve Světle mohli číst: o sv. Gabrieli Posentim (8/2023), o sv. Vincenci Maria Strambim (51-52/2018) a o bl. Dominiku Barberim (34/2017).

Vše říkající je čtvrtý slib, který pasionisté skládají – slib úcty k Ježíšovu utrpení a šíření pobožnosti k ukřižovanému Spasiteli, jakož i k Sedmibolestné Panně Marii. Podobně výmluvný je rovněž jejich řádový oděv. Ten je tvořen černým hábitem, na hrudi řeholníka se skví kříž a srdce. Ve středu srdce se nachází řeckolatinický nápis „JESU XPI PASSIO“, tj. „UMUČENÍ JEŽÍŠE KRISTA“. Na koženém opasku nosí růženec s oboustranným křížem – na jedné straně je ob-

raz Krista, na straně druhé Panny Marie Bolestné a latinský nápis „Matko Bolestná, oroduj za nás“. V růženci je pak ještě jeden křížek z pěti zrněk symbolizující pět ran Ježíšových. „*Čiň vše, aby ses ukryl v Ježíšových ranách. Staneš se díky tomu bohatým na vše, co je dobré, a naplníš se pravým Božím světlem. Budeš tak mířit k dokonalé svatosti,*“ říkával pozdější světec, hovořil-li o Vykupitelových ranách.

Pavel se opět vrhl do apoštolátu v italských městech a vesnicích, avšak nyní narážel na averzi duchovenstva, jež ho pokládalo za neomaleného vetřelce kázajícího bez svolení církevní vrchnosti a ubírajícího jim věřící. Asi hrála roli i obyčejná lidská závist, ježto Pavel byl opravdu vynikajícím kazatelem, za jehož hlasem lidé šli, resp. díky jeho hlasu šli za Kristem. Přítrž těmto podezřením učinil v roce 1731 papež Klement XII., jenž Pavlovi dal nejen svolení pořádat lidové misie, ale dokonce i právo udílet na konci svých kázání apoštolské požehnání, a to všude tam, kam ho kroky povedou.

Pavel opravdu získával srdce pro Krista, ne nadarmo se mu přezdívalo „Lovce duší“. Jako pasionista vyzdvihoval především Spasitelovo utrpení a na ně vždy ukazoval. „*Celý Ježíšův život byl křížem, proto má celý život toho, kdo slouží Bohu, být takový, aby byl s Ježíšem na kříži,*“ kladl lidem na srdce. „*Kristovo utrpení je od začátku do konce dílem lásky. Vždy to měj na paměti. Kéž je utrpení Páně stále přítomno v tvém srdci.*“ - „*Ježíš se na kříži modlil tři hodiny. Byla to opravdová křížová modlitba, bez sebemenší útěchy z jakékoli strany. Jaká skvělá lekce pro nás,*“ říkával.

Kázal, že „*je velmi užitečné a svaté rozjímat o utrpení Páně, protože na této cestě se dochází k nadpřirozenému spojení s Bohem. V této svaté škole se získává pravá moudrost, v ní se vyučili všichni světci.*“ Vyučil se v ní také on a vyučoval v ní své posluchače: „*Výtvrvejte v konání všech ctností, zvláště následujte láskyhodného Ježíše v jeho utrpení, neboť to je vrchol ryzí lásky.*“ Hlásal například: „*Jednejte tak, aby mohli všichni poznat, že jste nejen uvnitř, ale i navenek obrazem ukřižovaného Krista.*“ - „*Raduj se v Pánu, vždyť Bůh tě má rád,*“ ujišťoval jindy, aby dodal: „*I kdyby byl celý svět vzhůru nohama, neztrácej pokoj srdce. Nic kromě hříchu tě nemůže odloučit od Pána.*“

Když měl později ke konci života problémy vůbec mluvit, opakoval neustále Pavel těm, kdo ho navštívili, aby pamatovali na Ježíšovo utrpení, a vtiskával jim do dlaně malý křížek, který měl být výmluvnější připomínkou Golgoty než jeho slova. Když pak ztratil řeč úplně, vkládal návštěvníkům křížek do dlaně beze slov, ukázal jen na Spasitele a přiložil si křížek k čelu, přičemž výraz jeho planoucích očí vydal za sebelepší kázání.

Nekázal pouze na toto téma, často i psal četným adresátům o nutnosti přijímat vše, co přichází, a vidět v tom vůli Boží: „*Nejlepším způsobem, jak si uchovat pokoj v srdci, je akceptovat vše, jako že to pochází z rukou Boha, který Tě miluje. Pokud to uděláš, každá bolest, každé pronásledování, všechno, co není snadné přijmout, se promění ve zdroj radosti, štěstí a pokoje.*“ - „*Pokud se budeme na těžkosti v našem životě dívat jako na část Božího plánu pro nás a přijmeme je jako skutečnost, kterou on pro nás chce, pomůže nám to lépe ho poznat a milovat.*“ - „*Vše vede k jednomu jedinému: vědět, jak dát Bohu, co je Boží, a zachovat pro sebe to, co je naše vlastní - naši nicotnost. Kdo to ví, poznal moudrost svatých.*“

Nelakoval život křesťana narůžovo, naopak připravoval každého, kdo chtěl kráčet cestou svatosti, na všemožné potíže: „*Pamatuj, že pravou svatost vždy věrně doprovází bolesti a útrapy, a to jak vnitřní, tak vnější; ohrožení ze strany nepřátel, a to jak otevřené, tak i skryté; fyzické a duchovní utrpení; zmar a neko-*

Svatý Pavel od Kříže

nečná prázdnota.“ - „*Nesloužíme Bohu, abychom obdrželi útěchu. Sloužíme mu, protože je hoden, abychom mu sloužili. Když onemocníme, je to velký dar utrpení. Tehdy člověk doopravdy zjistí, zdali je trpělivý, pokorný a nezištný.*“

Svatý Pavel od Kříže

Poté, co Klement XIV. řád pasionistů oficiálně schválil, přibral si Pavel ke svému jménu přídomek „od Kříže“. Od té události vystupuje výhradně takto a později bude takto zapsán do seznamu svatých. Pod tímto jménem vedl řád jakožto jeho generální představený, poněvadž ho bratři na všech kapitulách za generála vždy zvolili.

Prvním jeho sídlem coby generála byl klášter u Vetrally, v roce 1769 ale přesídlil do Říma, kde Klement XIV. věnoval pasionistům klášter a baziliku sv. Jana a Pavla. V roce 1771 založil Pavel od Kříže spolu s bývalou benediktinkou Crocifissou Costantiniovou řád pasionistek, ženskou odnož mužské větve.

Pavel od Kříže zemřel v Římě 18. října 1775. Pochován byl v bazilice sv. Jana a Pavla darované papežem, a přestože započal jeho beatifikační proces vcelku brzy, táhl se dlouho. Za blahoslaveného ho prohlásil roku 1853 Pius IX. a o čtrnáct let později, 29. června 1867, ho tentýž Kristův náměstek prohlásil za svatého.

Svatý Pavel od Kříže bývá zobrazován v černém hábitu s nápisem *Passio Domini Nostri Iesu Christi* ve tvaru srdce, k jeho atributům patří kříž a lebka.

Kristův kříž je nezbytný pro život lidstva

Homilie kardinála Roberta Saraha, emeritního prefekta Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, při mši svaté v Římově 17. září 2023

Slavíme dnes svátek Povýšení svatého Kříže,⁽¹⁾ Díky výkupnému utrpení našeho Pána Ježíše Krista kříž už není nástrojem hanebné popravky, ale trůnem slávy. Kříž vítězí, kříž ničí každé zlo, znovu přináší světu spásu, zjevuje pravého Boha křesťanů. Kříž zjevuje Boží lásku k lidem.

Tento svátek má původ v Jeruzalémě, odkud se velmi rychle rozšířil na východě a o něco později v celém křesťanském světě. Začátkem 7. století Peršané vyplnili Jeruzalém, zničili mnohé baziliky a zmocnili se také ostatků svatého Kříže, které se podařilo získat zpět byzantskému císaři Herakliovi v roce 630. Zbožná tradice vypravuje, že když císař oděný do vládařských insignií, chtěl osobně nést svaté dřevo na původní místo, na Kalvárii, nemohl je najednou unést pro jeho velkou tíhu. Jeruzalémský biskup Zachariáš poradil císaři, že pokud chce nést na svých ramenou svatý Kříž, musí odložit odznaky císařské moci a napodobit chudobu a pokoru Krista, který objal dřevo kříže zbavený všeho: „Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nepěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.“ (Flp 2,6-8)

Abý následoval příklad Ježíše Krista, oblékl se Heraklios do pokorného oděvu poutníků, a tak bosý mohl nést svatý Kříž až na Golgotu. A tak se každý rok slaví památka této události v Jeruzalémě a celebrující kněz nese kříž a ukazuje jim do všech čtyř světových stran, aby naznačil univerzalitu spásy. Ano, musíme v této době zmatků a relativismu trvat na tom, že Ježíš Kristus je jediný Spasitel světa, protože „není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni“ (Sk 4,12). Všichni jsme spaseni prostřednictvím Ježíšovy smrti na kříži. Toto slavení tak velikého duchovního významu nezůstalo omezeno na Jeruzalém, brzy se rozšířilo i do dalších církví, nejdříve na východě, počínaje Konstantino-

polí, a poté i na západě, počínaje Římem. V každé části světa bylo nutné „povyšovat“ kříž právě proto, že Ježíš byl povýšen na kříž pro spásu všech lidí.

Ano, je správné oslavovat a povyšovat kříž, protože kříž je mocná zbraň, vzdaluje všechno zlo a zahání na útěk nepřátele naší spásy. „Kříž,“ jak učí jeden církevní otec, „je štít a odznak proti ďáblu. Je nástrojem pro toho, kdo padl, aby znovu vstal, oporou tomu, kdo je na nohou, oporou slabých, průvodcem ztracených, cílem putujících, spásou duše i těla. Kříž zahání na útěk všechno zlo a živí všechno dobro. Kříž je smrt hříchu, květina vzkříšení, strom věčného života.“

Kardinál Robert Sarah

Ale jak je možné vyvyšovat nástroj utrpení, dokonce mu vyhradit sváteční den? To je jako kdybychom dnes oslavovali elektrické křeslo, všude umísťovali jeho obrazy a nosili ho na krku. Byli bychom jistě považováni za extravagantní, ne-li něco horšího. Bohužel zvyk zobrazovat kříž způsobil, že jsme ztratili schopnost vnímat, jakou krutost ukazuje. Nepřemýšlíme o něm jako o jednom z nejtvrdějších, nejkrutějších trestů. A právě když jsme tento smysl ztratili, nemůžeme nikdy pochopit, kam až sahá láska Ukřižovaného.

Dnes církev, když vyvyšuje svatý Kříž, chce ve skutečnosti vyvyšit nevýslovnou Ježíšovu lásku ke každému z nás. Kris-

tus miluje osobně každého z nás a umírá za každého z nás. Tak každý z nás může říci jako svatý Pavel: „Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.“ (Gal 2,19-20) Proto je opravdu dobré vzdávat Bohu díky za kříže. V prefaci dnešní mše svaté se zpívá: „Neboť naše spása je v kříži tvého Syna, kříž neznamená již smrt, ale stal se nám stromem života, a člověk propadlý hříchu a smrti byl vrácen životu skrze kříž našeho Pána Ježíše Krista.“ Tak proto je dobré vyvyšovat kříž. Na jeho dřevě byla jednou provždy poražena sebeláska a definitivně zvítězila láska k druhým. Kříž je tak jakoby shrnutí či vrchol Ježíšovy lásky k nám. On, jak píše apoštol Pavel v hymnu v listu Filipánům, začal svou křížovou cestu, když „nepěl na tom, že byl způsobem bytí roven Bohu“. Z lásky k nám „sám sebe zmařil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.“ Sám Otec byl pohnut touto zcela nezištnou láskou Syna tak, že ho „vyvyšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno“ (srov. Flp 2,9-10)

Na kříži se střetly život a smrt v poslední a definitivní bitvě. A tento zápas svedly v Ježíšově těle. Spolu s ním umírá také láska k nám samým. Všichni pod křížem a v jeho blízkosti křičeli: „Zachraň sám sebe!“ Ale Ježíš nese tíhu hříchu až do konce. On, který přišel, aby zachránil druhé, nemohl zachránit sám sebe. Jeho evangelium totiž hlásá pravý opak: „Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mt 20,28) Ježíš se mohl vyhnout smrti, mohl dát na Petra a na ostatní učedníky, kteří mu rozmlouvali cestu do Jeruzaléma, nebo stačilo vyjít víc vstříc Pilátovi, který mu nabízel dohodu... Ale tak by zapřel své vlastní evangelium, které hlásá opak toho, co stále říká tento svět: „Zachraň sám sebe.“

Mnozí křesťané, i mnozí vysoce postavení duchovní upřednostňují „zachránit sami sebe“ a vydat evangelium protikřes-

řanské mentalitě a moderní dekadentní západní kultuře. Svým způsobem smrti Ježíš zachraňuje lásku... A my můžeme říci: Konečně je mezi námi někdo, kdo miluje druhé více než sebe, kdo je ochoten pro druhé vydávat svůj život až do krajnosti. Svatý apoštol Pavel nás nutí ještě hlouběji se zamyslet, když píše Římanům: „Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“ (Řím 5,7-8)

Prosme Pána, abychom skutečně milovali kříž. Je nástrojem naší spásy. Lásky ke kříži nese v duši bohaté plody. Na prvním místě nám pomáhá rozpoznat hned Ježíše, když nám jde naproti a bere na svá ramena větší tíhu našich protiventství. Naše bolest spojená s tou Ježíšovou přestává být zlem, které vzbuzuje úzkost a drtí nás, ale stává se nástrojem sjednocení s Bohem. Mnozí z nás utíkají od Ježíšova kříže, ztrácejí orientaci a vzdalují se od pravé radosti a nadpřirozených účinků, které naplňují srdce, utíkají od samé svatosti, utíkají od Krista. Přesto právě na kříži zjevuje Ježíš něžnost Bo-

ha Otce a Boží tvář. Kříž je místem definitivního zjevení Boží lásky, je také místem odpuštění a smíření.

Kříž nám pomáhá odpuštět. Když rozjímáme o kříži, slyšíme Ježíše promlouvat k Otci: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí co činí!“ (Lk 23,34) Odpouštějme ze srdce, a to vždy. Osvobodme se z pout zášti a pomsty. Jako Ježíš odpouštěl, tak i my odpouštějme. „Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiny! On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje, vykupuje ze zkázy tvůj život, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním, nepovede pořád spory, nebude se hněvat věčně. Nenakládá s námi podle našich hříchů, neodplácí nám dle našich nepravostí. Jak je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti.“ (Ž 103,2-4.10-12) Protože Boží spravedlností je láska. Nechme se milovat a učme se, s pohledem upřeným na kříž, být milosrdní a odpuštět.

Žijeme ve světě, který se stává čím dál tím víc násilnějším, barbarštějším, netolerantním, světem plným krutosti. Nárůdy i jednotlivci, etnika i politické nebo náboženské skupiny, politické, ekonomické a vojenské mocnosti se zběsile střetáva-

jí a navzájem se snaží zničit. Člověk může dojít odpuštění a smíření s vlastními břemeny, jen pokud se učí kontemplantovat Ukřížovaného, který nás smířil s Bohem. Když rozjímáme o kříži, učíme se napodobovat Ježíše, který hlasem plným soucítění volá k Otci: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“ (Lk 23,34) V rozjímání o kříži a osvojením si této modlitby se stávají možnými dialog, odpuštění a smíření. Kříž je nezbytný pro život lidstva. Aby se náš svět změnil a aby se srdce člověka naplnilo láskou, je potřeba lásky. Kříž odhaluje neuvěřitelnou touhu Boha sdílet svůj život s člověkem, znovu ho odít do svatosti, naplnit ho svou láskou, svým odpuštěním a svou otcovskou něžností.

Ať nás svátek Povýšení svatého Kříže učí milovat a odpuštět. Ať díky rozjímání o Ukřížovaném můžeme říci spolu s římským setníkem: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“ (Mk 15,39)

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Liturgická oslava byla v daném místě letos přesunuta na neděli. [pozn. red.]

Dopis národního ředitele Papežských misijních děl k misijní neděli 22. října 2023

Vážení a milí bratři a sestry, srdečně Vás zdravím.

Následující neděli budeme slavít Světový den misii, u nás známý pod názvem Misijní neděle, letos na téma: „Kráčejme po cestě s hořícím srdcem.“ (srov. Lk 24,13-35) Slavíme ho již od roku 1926 ve všech katolických farnostech světa. Během Misijní neděle se všichni společně modlí a finančně přispívají do světového fondu solidarity, ze kterého jsou podporovány projekty na pomoc potřebným a mladým církvím ve všech kontinentech skrze Papežské misijní dílo šíření víry.

Ze získaných prostředků se zajišťuje kvalitní a systematická pomoc nejchudším ve více než tisícovce diecézí světa. Dovolte mi, abych Vám upřímně poděkoval za modlitby a veškerou podporu papežských misii v loňském roce. Díky Vaší štědrosti jsme mohli pomoci chu-

dým lidem v šesti zemích čtyř kontinentů částkou více než 17,7 milionů korun.

Pomáháme tak v Zambii, Bangladéši, Indii, Srí Lance, Papui Nové Guinei a Paraguai s pastoračními a edukačními projekty. Podporujeme katechisty, stavby a opravy kostelů a kaplí. Pomáháme lidem zlepšovat životní podmínky a podporou řeholních kongregací a diecézních organizací podáváme pomocnou ruku všem potřebným.

Papež František ve svém poselství k této neděli zvolil téma, které vychází z vyprávění o emauzských učednících v Lukášově evangeliu (srov. 24,13-35). V tomto evangelijním příběhu vnímáme proměnu učedníků prostřednictvím několika sugestivních obrazů: jejich srdce hořelo, když jim Ježíš objasňoval Písmo, otevřely se jim oči, takže ho poznali, a nakonec se jejich nohy vydaly na cestu. Zamysleme-li se nad těmito třemi aspek-

ty, které odrážejí cestu všech učedníků misionářů, můžeme obnovit své nadšení pro evangelizaci v dnešním světě. Tak jako ti dva učedníci vyprávěli ostatním, co se jim cestou přihodilo, můžeme radostně vyprávět o Kristu Pánu, jeho životě a úžasných věcech, které jeho láska vykonala v našem životě.

Vy kročme s hořícím srdcem, otevřenými očima a krácejícíma nohama, abychom zapalovali Božím slovem srdce ostatních lidí, otevírali jejich oči pro Ježíše a všechny pozvali, aby šli společně na cestě míru a spásy, kterou Bůh daroval lidstvu v Kristu.

Ať Vás všechny provází Duch Svatý a ochraňuje Panna Maria.

Ze srdce Vám i Vaším blízkým žehná

jáhen Leoš Halbrštát
národní ředitel Papežských misijních děl
v České republice

Evangelium se předává jazykem matek

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

předávají svým dětem a vnoučatům: víra se předává se životem, proto jsou matky a babičky prvními hlasatelkami. Tleskejme matkám a babičkám! A evangelium se předává, jak ukazuje Maria, v prostotě – Panna Maria si vždy vybírá prosté lidi, na kopci Tepeyac v Mexiku i v Lurdech a Fatimě: mluví k nim, mluví ke každému z nich jazykem vhodným pro všechny, jazykem srozumitelným, jako byl Ježíšův.

Zastavme se tedy u svědectví svatého Juana Diega, který je poslem, je to chlapec, je to domorodec, který přijal Mariino zjevení: posel Panny Marie Guadalupské. Byl to pokorný člověk, domorodec z lidu: spočinul na něm pohled Boha, který rád koná zázraky skrze maličké. Juan Diego přišel k víře již jako dospělý a ženatý. V prosinci 1531 mu bylo asi 55 let. Na cestě spatřil na kopci Matku Boží, která ho něžně oslovuje – a jak ho Panna Maria nazývá? „Můj malý milovaný synu Juanito.“ (*Nican Mopohua*, 23) Pak ho posílá k biskupovi, aby ho požádal, aby tam, kde se zjevila, postavil chrám. Juan Diego, prostý a ochotný, jde s velkorysostí svého čistého srdce, ale musí dlouho čekat. Nakonec promluví k biskupovi, ale ten mu neuvěří. Někdy jsme my biskupové... Znovu se setkává s Pannou Marií, která ho utěšuje a žádá ho, aby to zkusil znovu. On se vrací k biskupovi a po velkém úsilí se s ním setkává, ale biskup ho

po vyslechnutí propouští a posílá za ním své lidi, aby ho sledovali. Zde je pak úna-va, zkouška hlásání: navzdory horlivosti přichází nečekané, někdy i od samotné církve. K hlásání totiž nestačí svědčit o dobru, je třeba umět snášet zlo. Nezapomínejme na to: k hlásání evangelia nestačí svědčit o dobru, ale je třeba umět snášet zlo. Křesťan koná dobro, ale snáší zlo. Obojí jde ruku v ruce, takový je život. I dnes, na tolika místech, vyžaduje inkulturace evangelia a evangelizace kultur vytrvalost a trpělivost, vyžaduje nebát se konfliktů, neztrácet srdce.

Mám na mysli země, kde jsou křesťané pronásledováni, protože jsou křesťané, a nemohou své náboženství praktikovat dobře a v míru. Juan Diego, znechucený tím, že ho biskup odmítal, žádá Pannu Marii, aby ho uvolnila a jmenovala někoho váženějšího a schopnějšího, než je on, ale je vybízen, aby vytrval. Při hlásání je vždy riziko určité kapitulace: jedna věc se nedaří a člověk couvne, znechutí se a možná se uchýlí k vlastním jistotám, do malých skupinek a k nějakým intimním pobožnostem. Na druhé straně Panna Maria nás sice utěšuje, ale zároveň nás nutí jít kupředu, a tak nás nechává růst, jako dobrá matka, která, zatímco sleduje kroky svého dítěte, uvádí ho do výzev světa.

Takto povzbuzen se Juan Diego vrací k biskupovi, který ho žádá o znamení. Panna Maria mu ho slibuje a utěšuje ho těmito slovy: „Ať se tvá tvář, tvé srdce netrápí: [...] Nejsem tu snad já, která jsem tvá Matka?“ (*tamtéž*, 118–119) Je to krásné, tohle, Panna Maria mnohokrát, když jsme v opuštěnosti, ve smutku, v těžkostech, říká i nám, v našem srdci: „Copak tu nestojím já, která jsem tvá matka?“ Vždycky je nám nablízku, aby nás utěšila a dala nám sílu jít dál. Pak ho požádá, aby šel na vyprahlý vrchol kopce natrhat květiny. Je zima, ale Juan Diego najde několik krásných, vloží je do svého pláště a nabídne je Matce Boží, která ho vy-zve, aby je odnesl biskupovi jako důkaz. Diego jde, trpělivě čeká, až na něj přijde řada, a nakonec v přítomnosti

biskupa rozezne svou tilmu – tou se domorodci přikrývali –, rozevře tilmu a ukáže květy a hle: na látce pláště se objeví obraz Panny Marie, té mimořádné a živé, kterou známe a v jejichž očích jsou dnes otisknuty pohledy tehdejších protagonistů. Zde je Boží překvapení: když je ochota a když je poslušnost, může Bůh vykonat něco nečekaného, v čase a způsobem, který nemůžeme předvídat. A tak byla svatyně, kterou si Panna Maria přála, postavena a dnes ji můžeme navštívit.

Juan Diego všeho zanechává a se svolením biskupa věnuje svůj život svatyni. Přijímá poutníky a evangelizuje je. To se děje v mariánských svatyních, cílech poutí a místech hlásání, kde se každý cítí jako doma – protože je to dům Matky – a prožívá stesk po domově, tedy nostalgii po místě, kde je Matka, kde je nebe. Tam je víra přijímána prostým způsobem, opravdovým, lidovým způsobem a Panna Maria, jak řekla Juanu Diegovi, naslouchá našemu volání a uzdravuje naše bolesti (*srov. tamtéž*, 32). Učíme se toto: když jsou v životě těžkosti, jdeme k Matce; a když je život šťastný, jdeme k Matce, abychom se také o to podělili. Potřebujeme chodit do těchto oáz útěchy a milosrdenství, kde se víra vyjadřuje mateřským jazykem; kde skládáme námahu života do náruče Panny Marie, a vracíme se do života s pokojem v srdci, snad s pokojem dětí.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs>
(Redakčně upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít. Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: »Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, pojdte na svatbu!« Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za obchodem. Ostatní pochytili jeho služebníky, ztýrali je a zabili. Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: »Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte proto na

rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.« Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostí. Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: »Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?« On se nezmohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: »Svažte mu ruce i nohy a vyhoďte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.« Mnoho je totiž povoláných, ale málo vyvolených.“

Stále se modlete růženec

Mezi sv. Otcem Piem a Matkou Boží bylo hluboké a intimní pouto. Obracel se k ní jako dítě k matce s nenucenou prostotou a neskrývanou vroucností. V listech svým duchovním synům a dcerám ji nazýval *milovanou Maminkou, krásnou Maminkou, překrásnou Pannou, nejdražší Matkou, Matkou blahoslavenou, nejcitlivější Matkou, nebeskou Maminkou...* Nedokázal mluvit o Marii bez hlubokého vzrušení, které se zmocňovalo i jeho posluchačů. Dojímal ho vždy Mariina nevýslovná srdečnost a dobrota, které neustále zakoušel v podobě milosti.

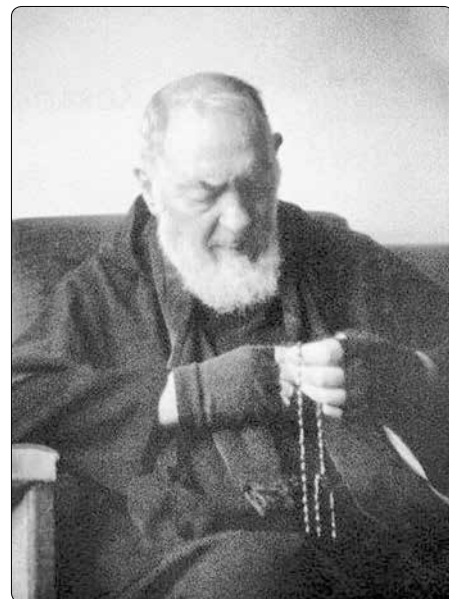
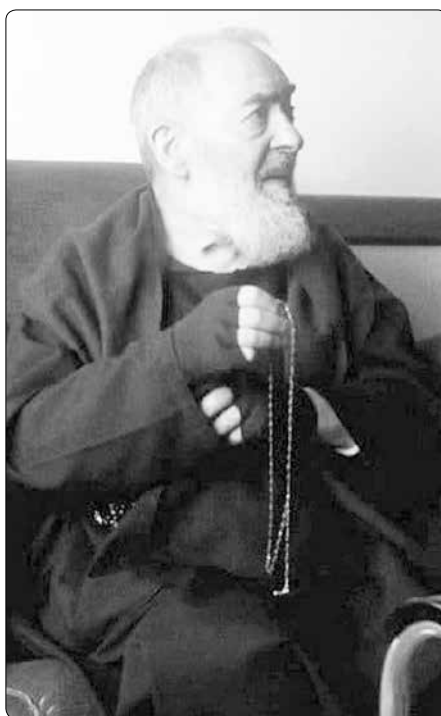

Toužil po tom, aby jiní zakoušeli totéž... „*Chtěl bych mít tak silný hlas, abych mohl přivést všechny hříšníky světa, aby milovali nejčistší Pannu.*“ Jeho přání se obdivuhodně splnilo v den jeho blahověčení (2. 5. 1999), když Svatý otec před lateránskou bazilikou apeloval na celý svět, aby se s důvěrou obrátil na Matku Boží s prosbou o mír. Papež vyzýval k modlitbě růžence, oblíbené modlitbě kapucína ze San Giovanni Rotondo.

Otec Pio se neodloučil od růžence ve dne ani v noci. Nazýval ho *zbraní*, díky které všechno obdržel a všechno překonal. Užíval ho v boji s *kozly*, jak nazýval ďáblы, kteří na něho útočili zvláště v noci. „*Vousáč (ďábel) nechce přiznat svou porážku. Vzal na sebe již všechny masky. Už několik dní se zjevuje s několika pomocníky, ozbrojenými železy, a co horšího, v jejich skutečné podobě. Kolikrát mě shodil z postele a smýkal po celé světnici... Trpělivost! Ježíš, nejsvětější Panna a anděl strážný jsou stále se mnou,*“ svěřil se otci Augustinovi. Při nočních zápasech učil se Otec Pio zcela přilnout k Ježíšově Matce, vítězné Ženě, která drtí hadovi hlavu. Ustavičným opakováním *Zdrávas, Maria* útočil na Zlého ve chvílích duševního i fy-

zického utrpení její pokorou a její úplnou odevzdaností Bohu. Věděl o tom, že bojuje se satanem nejen za sebe, ale za lidi zotročené hříchem, kteří odmítají obrácení. Byl velice zarmoucený pro strašný osud hříšníků se zatvrzelým a uspaným svědomím, kteří odmítají každou příležitost k smíření s Bohem ve svátosti pokání. Toužil bojovat místo těch, kteří už ztratili sílu pro boj se zlem. Byl přesvědčen, že *nejjistějším dokladem lásky je trpět za toho, koho milujeme.* Učitelkou takové lásky byla pro něho Panna Maria, která měla tu nejdokonalejší spoluúčast na výkupitelské oběti svého Syna. „*Zdá se mi, že nyní chápou, jak veliké bylo mučednictví naší milované Matky! Kéž by nám bolestná Matka pomohla co nejvíce proniknout do tajemství Kříže...*“

Zkušenost, jak strašné je zlo, dala v něm vyklíčit horoucímu soucitu pro hřešícího bratra. Tato zkušenost ho vedla k tomu, že trávil mnoho hodin denně ve zpovědnici, kde zpřítomňoval milosrdného Krista. „*Nemám volnou ani minutu, trávím všechn čas vysvobozováním duší z osidel satana,*“ přiznává se v jednom dopise. V čase zpovědi ustavičně držel v ruce růženec a Matce milosrdenství svěřoval obracející se srdce. Po nočních námahách se silami temnot ho tím více

ozařovala Kristova jasnost, když se znovu usídlila v lidské duši obmyté od hříchu. Kolikrát během desítek let služby ve zpovědnici měl příležitost sdílet radost nebe z obrácení hříšníka! „*Existují nádherná obrácení! Buď Bohu za to chvála!*“ Maria ho doprovázela na cestě k oltáři, jako doprovázela Ježíše na křížové cestě. „*Nejdražší Maminka, jak Ona mě miluje... Znovu jsem to zakusil nyní na počátku tohoto máje. S jakou starostlivostí mě dnes doprovázela k oltáři...*“

Výmluvně je i to, že byl blahověčen v měsíci květnu, který miloval kvůli Marii: „*Krásný máj! Nejkrásnější měsíc roku! Hovoří k nám o sladkosti a dobrotě Marii-ně. Když myslím na nejrůznější dobrodiní, která jsem obdržel od mé nejdražší Matky, pláču nad tím, že se nemohu dívat s dostatečnou láskou na její ruce, které mi to všechno udělají.*“ Jeho láska k Panně Marii zapálila pro modlitbu růžence tisíce osob, které vytvořily modlitební skupiny, rozestě dnes po celém světě. A přece naříkal, že ji miluje nedostatečně: „*Chtěl bych milovat nejsvětější Pannu tak, jak zasluhuje, ale pamatuji na to, že ani všichni svatí spolu s anděly nedokážou dostatečně milovat a chválit Matku Boží.*“

V předvečer jeho smrti ho spolubratři prosili: „*Padre, pověz nám ještě slovo!*“ Odpověděl: „*Milujte nejsvětější Pannu. Učte druhé ji milovat! Pannu. Učte druhé ji milovat! Stále se modlete růženec.*“

*Podle Miłujcie się! 5-8/99 přeložil -Iš-
(Redakčně upraveno)*

Moje nejlepší přítelkyně

Kdo to nezažil na vlastní kůži? Neodpuštění - v malém či ve velkém - hlodá nemilosrdně jako červ v srdci člověka, a to zejména tehdy, když je smíření navenek již nemožné. Bolestně to prožívala i Nora Atkinsonová z anglického Nottinghamu, v souvislosti s putovním obrazem Matky všech národů.

Nora, která má dnes již přes 80 let, našla znovu chuť do života doslova díky Marii, Matce všech národů.

Jak sama vyprávěla, v mladém věku ji z ničeho nic opustil manžel, který se přestěhoval k jiné ženě. Nora, hluboce otřesená, zůstala na výchovu pěti dětí zcela sama. Manželovi to nedokázala odpustit, protože v rodině nebyl přesně v době, kdy děti otce potřebovaly nejvíce. Jako podvedená manželka zažila nepopsatelná ponižení a zklamání.

Všechno toto utrpení vedlo k zásadnímu zlomu v jejím životě a zanechalo v ní jen hořkost a zatrpkllost. Po letech, když děti vyrostly a vydaly se vlastní cestou, Nořin manžel onemocněl rakovinou. V této situaci však už s ním jeho partnerka nechtěla zůstat. A on, jelikož byl na tom zdravotně velmi špatně, šel do sebe a s upřímnou lítostí požádal svoji ženu o odpuštění. Navíc plný úzkosti vyslovil téměř neslychanou prosbu, zda by byla ochotna přijmout ho zpět domů a postarat se o něho, poněvadž byla také zdravotní sestrou. A skutečně, jeho žena našla potřebnou sílu, aby to udělala, avšak se slovy: „Ale nikdy ti nedokážu odpustit!“ Celé měsíce Nora doma oddaně opatrovala svého manžela nemocného rakovinou, který jí znovu a znovu prosil, aby mu odpustila. Ona to odmítala i ve chvíli, kdy její manžel ležel na smrtelné posteli. Ještě jednou, naposledy, jí prosil o odpuštění za všechno, co jí způsobil. Ale ona jen znovu trpce zakroutila hlavou a řekla: „Nedokážu to!“ A on vzápětí zemřel.

Po jeho smrti v létě 1999 upadla Nora do hluboké deprese a následovaly pro ni mučivé týdny. Bolest a tvrdost jí však nedovolily odpustit, a to i přesto, že ji o to manžel tak často prosil. Protože se nyní tato ubohá žena při pohledu zpět nedokázala vyrovnat s pocitem viny, stále častěji myslela na to, že si vezme život. V týž srpnový den, kdy se definitivně rozhodla, že následující noc požije nadměrnou dávkou léků, se Nory nečekaně zeptala její sestřenice Val Leahyová, zda by byla

ochotna vzít si na několik dní do svého domu putovní obraz Panny Marie, Matky všech národů, který právě v té době poprvé připutoval do města Nottingham. A Nora, zaskočena sama sebou, spontánně souhlasila. Tedy ještě v týž den se velký milostný obraz ocitl jako mimořádná návštěva v jejím obýváku. Oné noci, kdy si Nora chtěla vzít život, bezesně ležela na posteli, dokud kolem třetí hodiny ráno nevstala a nesešla potmě dolů po schodech do obýváku. Měsíční svit dopadl přímo na obraz Matky všech národů. Nora přistoupila blíže a poprvé se zcela vědomě podívala na jasně ozářený obraz. Až nyní si všimla, že Maria stojí před tmavým křížem, a Nora najednou bez toho,

Mons. Jan Hendriks, biskup diecéze Haarlem-Amsterdam, 30. prosince 2020 po konzultaci s Římem vyhlásil, že úcta k Panně Marii jako Ženě a Matce všech národů je dobrá a přínosná, má však zůstat oddělena od poselství a zjevení. Používání obrazu a modlitby je povoleno. Rovněž se mohou konat modlitební dny ke cti Panny Marie, Matky všech národů. Pro každého, kdo se cítí spojen s úctou k Matce všech národů, je dobrou zprávou, že úcta k Panně Marii pod tímto titulem je povolena.

aniž by jí to někdo vysvětlil, pochopila: Maria tam pod křížem odpustila Ježíšovým katům. Odpustila všem, kdo ublížili jejímu Synu a jí samé! Hluboce zasažena se schoulila před obrazem a dlouho plakala. Bolestná Matka na ni silně zapůsobila, a to naplnilo Noru takovou milostí, že se nyní cítila jako Marii milované dítě. Ano, Nora mohla hluboce pocítit blízkost a lásku Matky, která - bez jakýchkoliv výčitek - ji úplně chápala v jejím utrpení.

Pláč u Matky ji vyléčil. S úlevou, jakoby osvobozená od pocitu viny, hluboké temnoty a myšlenek na sebevraždu, se Nora poprvé pomodlila modlitbu k Matce všech národů a v této milostné chvíli se pro ni začal nový život. Ačkoliv Nora i nadále bojovala s výčitkami svědomí, jelikož v minulosti neodpustila, navzdory všem svým chybám se vždy znovu postavila na nohy za pomoci této laskavé Matky. Ona, která nikdy nechtěla ani slyšet o růženci, se stala velkou horlitelkou této modlitby a začala rozšiřovat milostný obraz Matky všech národů. Později právě tomuto obrazu Nora připsala i svůj návrat k církvi a ke svátostem. I po mnoha letech se vděčně vyznala: „Blahoslavená Panna Maria, Matka všech národů, je mojí nejlepší přítelkyní!“

*Z Vítězstvo Srdca 151/2023
přeložil a upravil -dd-*

Na Svatém Kopečku u Olomouce vzniká zařízení pro bývalé vězně

S pomocí v sociální rehabilitaci a reintegraci mužů propuštěných z výkonu trestu odnětí svobody přichází křesťanský spolek *Druhá míle*. Od října otevře na Svatém Kopečku v areálu Arcibiskupských lesů a statků Olomouc zařízení pro propuštěné vězně a věnovat se chce také problémovým dětem a dospívajícím.

„V průběhu kalendářního roku postupně nabere dvanáct klientů, se kterými už před propuštěním budeme několik měsíců v kontaktu. Každý z nich by u nás měl strávit jeden rok a po této době by měl být připravený znovu se postavit na vlastní nohy,“ shrnuje princip služby nazvané *Anastasio* (od řeckého výrazu pro *zmrtyvýchvstání*) předseda spolku *Druhá míle* Milan Vašek. Stavět přitom i s dalšími 15 kolegy chtějí na pracovních kompetencích, a klienty tak budou maximálně zapojovat do pracovních činností v zahradě areálu Arcibiskupských lesů na ulici Dvorského, ale i jinde v okolí. „Chceme, aby čas věnovali aktivitám, které budou prospěšné pro místní obyvatele nebo třeba klienty nedařlého hospice, a zároveň jim pomohou osvojit si pracovní návyky a také zčásti uhradit svůj pobyt,“ říká Vašek.

Ačkoli se klienty mají stát lidé, kteří si ve vězení odseděli delší tresty za těžké

trestné činy, není to podle něj žádný důvod k obavám. „Především proto, co jsem už říkal: k umístění vybíráme lidi, se kterými již dlouho předtím ve vězení pracujeme, a zajímá nás, jak na svůj život pohlízejí, zda mají vůli ho změnit, a hlavně už ve výkonu trestu tuto vůli projevovali, přiznávali vlastní vinu a byli připraveni si ji nějak odčinit i ve službě společnosti – zapojením se do obecně prospěšných projektů,“ popisuje Vašek a dodává, že zařízení bude stavět na poměrně striktním režimu, při jehož opakovaném porušení je klientovi pobyt ukončen; na nepřetržitě přítomnosti vyškoleného personálu a na spolupráci s Policií ČR. „Už při prvním výběru také vylučujeme osoby se sexuálními delikty a s psychiatrickými diagnózami, protože práce s nimi vyžaduje jiný typ zařízení,“ doplňuje.

Souběžně s péčí o propuštěné vězně se spolek *Druhá míle* chce prostřednictvím druhé služby nazvané *Scholaris* věnovat také terénní péči o školáky a studenty, kteří jsou v konfliktu se sociálním prostředím. „Protože s lidmi ve výkonu trestu odnětí svobody i po propuštění z výkonu trestu pracujeme dlouhodobě, je nám jasné, že převážná část jejich problémů vzniká již v dětství: už tehdy vznikají různé pa-

tologie a je nejlepší příležitost jim předcházet. Chceme proto poskytovat odborné sociální poradenství i terapeutickou a psychologickou pomoc, která bude tyto děti a mladé lidi navádět k lepší cestě, a my se s nimi pak nemuseli setkávat ve výkonu trestu,“ shrnuje smysl této služby Milan Vašek a dodává, že základem pro toto působení je už existující síť škol, s nimiž spolek spolupracuje.

Druhá míle je nezisková organizace, která se zaměřuje na vzdělávání, podporu sociálních služeb, poradenství a práci s klienty s chováním náročným na péči. Název si vypůjčila z Ježíšova pokynu v evangelii: „Když tě někdo nutí, abys ho doprovodil jednu míli, jdi s ním dvě.“

„Křesťanské poselství ani pomoc druhému člověku v nouzi se nemají uskutečňovat pouze z povinnosti, v mezích nutného řešení, ale je třeba překračovat tyto hranice nezbytnosti směrem ke skutečné a následné pomoci pro dobro člověka. Zapsaný spolek *Druhá míle* vnímá tuto potřebu a vyvíjí snahu k jejímu naplňování ve vztahu k propouštěným vězňům a k lidem v konfliktu se sociálním prostředím,“ uzavírá Vašek.

Zdroj: Arcibiskupství olomoucké (Redakčně upraveno)

Vyznamenání papeže Františka pro Mons. Josefa Zouhara

Papež František vyznamenal jihomoravského kněze Josefa Zouhara záslužným oceněním Pro Ecclesia et Pontifice. Ocenění, označované také jako čestný kříž, papež udělil u příležitosti výročí 80 let věku a 55 let od Zouharova kněžského svěcení. Předal mu ho brněnský diecézní biskup Pavel Konzbul v neděli 1. října. Hodonínský děkan se tak stal historicky prvním držitelem tohoto vyznamenání v brněnské diecézi.

Důvody vyznamenání shrnuje biskup Pavel Konzbul: „Otec Josef Zouhar je jedním z mých nejlepších a nejstarších spolupracovníků, vyniká věrností a obětavostí v kněžské službě, a to nejen v pastorační práci jakožto farář a děkan, ale také jako zodpovědný za diecézní charitu. Velmi cenný byl jeho přínos jakožto člena kněžské rady a sboru poradců.“

Ocenění pro všechny „obyčejné“ kněze

Vyznamenání Pro Ecclesia et Pontifice zavedl v roce 1888 papež Lev XIII. Od té doby jej papeži udělují nejen kněžím, ale i laikům a jedná se o nejvyšší papežské vyznamenání takového typu. Do brněnské

diecéze ocenění míří vůbec poprvé. „V naší diecézi slouží okolo 320 kněží a vyznamenání otce Zouhara vnímám nejen jako vyznamenání výjimečnosti jeho kněžské služby, ale také jako ocenění pro všechny kněze, kteří svou práci vykonávají jako službu lidem. Často se o kněžích v médiích mluví jen v návaznosti na skandály, ale většina z nich odvádějí desítky let poctivou a obětavou službu pro lidi, kterou málokdo veřejně ocení. Mám radost, že si papež František jejich práce váží,“ říká biskup Konzbul.

Kdo je P. Josef Zouhar? Vesnický farář i prezident diecézní charity

Římskokatolický kněz brněnské diecéze Josef Zouhar se narodil 8. října 1943

v Senetářově, pochází z devíti sourozenců, kněžimi bylo i jeho šest strýců. Po absolvování střední školy v Blansku nastoupil v roce 1960 do olomouckého kněžského semináře. Po kněžském svěcení v roce 1968 začal jako kaplan v Jedovnicích, později působil ve farnostech v Moravské Nové Vsi, ve Ždánici, v Lovčicích u Kyjova, v Hodoníně, Lužicích u Hodonína a Mikulčicích. V roce 2006 ho už jako děkana děkanství hodonínského papež Benedikt XVI. jmenoval kaplanem Jeho Svatosti. Mezi lety 2002 a 2021 také zastával funkci prezidenta Diecézní charity Brno a v současnosti je biskupským delegátem pro oblast charitativní činnosti církve v brněnské diecézi.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs>

Jako muže a ženu je stvořil

Jako muže a ženu je stvořil. (Gn 1,27)

Kdo je tímto Tvůrcem? Bůh! Tak nás informuje zpráva o stvoření v Bibli. *A Bůh stvořil člověka podle svého obrazu, jako muže a ženu ho stvořil.*

Boží podobnost v člověku se odráží podle biblické zprávy v podstatě muže a ženy. Člověk je ve smyslu Bible bytost, která potřebuje doplnění. Bible říká zcela jednoznačně: *I řekl Bůh: Není dobré, aby člověk byl sám. Chci mu stvořit jemu rovnou pomocnici. (Gn 2,18)* Písmo svaté to zdůrazňuje: *Proto člověk opustí otce a matku a přilne ke své ženě a ti dva se stanou jedním tělem. Toto spojení muže a ženy obdrží pak Boží požehnání: Bůh jim požehnal a řekl: „Plodte a množte se a naplňte zemi a podmaňte si ji.“ (Gn 1,28)*

Izolované JÁ

Jestliže izolujeme JÁ, které je mírou všech věcí, pak se JÁ stane obrazem sebe samého. Stačím si já sám, abych si opatřil všechno *samopotěšení*, které může uspokojit mé individuální potřeby. K tomu by mi mohlo přispět i jiné individuum, mohlo by mě obohatit tím, že uspokojí mé pudy a rozmnoží můj pocit blaha.

Homosexuální partnerství má být *doplněním*. To může souhlasit. Ale tato *plnost* nespočívá v tom, co říká Bible o *jednom těle*, neboť oba homosexuální partneři zůstávají v podstatě vzájemně sebeuspokojující se jedinci. To neodpovídá Božím obrazu v člověku, jak ho chápe Bible: *Jako muže a ženu je stvořil.*

Toto „singl-manželství“ mezi dvěma muži nebo dvěma ženami může sloužit určitým lidským zájmům. Kdyby tomu tak nebylo, nemohl by existovat takový velký společenský zájem o ně. Je mnoho těch, kteří jsou přímo posedlí tím, že je hájí jako individuální zájem a právo na svobodu. Používají k tomu dokonce tvrzení, že přátelství je ušlechtilá hodnota.

Podle nich sexuální uspokojování je požadavek přirozené lidské pudovosti, která je vlastní všem lidem. Kdo by to mohl popírat?

Ale „singl-manželství“ se uchyluje od něčeho zcela rozhodujícího. Nemůže být ze své podstaty plodné. Plodnost je obdi-

vuhodný Boží dar, který podle řádu stvoření je vyhrazen muži a ženě. Z jejich vzájemné lásky vycházejí děti. Normální rodiče přijímají děti jako požehnání, jako opravdový Boží dar. Otec a matka mohou a mají rozdílným způsobem „*materšsky a otcovsky*“ utvářet duchovně teplý domov, kde se životu nejlépe daří.

Pavel v listu Efezanům (5,21–33) mluví o manželství jako o tajemství „*s velkým dosahem*“. Vztahuje toto tajemství na Krista a na církev (srov. Ef 5,32).

Nejde o diskriminaci, nýbrž o novou odvahu k rodině

Zdá se mi, že homosexualita a lesbická láska nedopřávají těmto lidem něco, po čem, jak myslím, v hloubi duše touží. A to jsou děti, které vycházejí z hluboké a vnitřní lásky muže a ženy a mají své přirozené zdomácnění v rodině.

Jelikož homosexualita, jak se stále více ukazuje, není bezpodmínečně dána geneticky, je možno se ptát, zda tendence k homosexualitě není podporována a živena svým způsobem již od dětství a mládeži. To musí vědci prokázat. Žádného člověka však není možno zavrhnout.

Děti, které vyrůstají ve šťastném prostředí velké rodiny, jsou podle zkušeností daleko schopnější samy založit rodinu. Není tomu tak, že mnoho lidí si samo „*namlouvá*“, že jsou homosexuálně založeni? Tento názor mi sdělil jeden velmi zkušený psychiatr. V každém případě je potřebné pochopení a terapeutická pomoc. Ani když člověk cítí homosexuální sklony, není tím dáno vůbec žádné přinucení, aby se sexuálně vyžíval tímto způsobem. „*Člověk zůstává svobodný, i kdyby se narodil v řetězech,*“ můžeme říct s Friedrichem Schillerem.

Respecte finem

(Dívej se na to, co je nakonec krásnější)

Jak často jsem se setkal se starými lidmi, kteří byli nekonečně šťastní ze svých dětí a vnuků! Láska, kterou zasévali, se jim stonásobně vrací zpět. Homo-manželství nezprostředkuje toto štěstí, které je dáno ve vlastním potomstvu. Latinské přísloví říká: „*Vae solis!*“ (Běda samotným!)

Existuje stále zřejmější společenský aspekt, že „*vae solis*“ platí i pro národ. Vymírající národ chudý na děti ztrácí svou vitalitu. Nedostává se mu talentů pro poezii, hudbu, pro výzkum v oblasti humaních a duchovních věd, které naši západní kulturu tak významně obohatily. Společnost, která je nepřátelsky naladěna vůči rodině, škrtí životní tepnu vlastního národa. Chtěl bych zakončit úvahou, která vědomě či nevědomě stále visí ve vzduchu: Nepodporuje římskokatolická církev celibátem osamocenenost? Není tedy také nepřátelsky nakloněna k rodině? Nad tím je třeba se zamyslet. Chtěl bych to vysvětlit na jednom příkladu.

Matka Tereza a všichni, kteří sdílejí její životní způsob

Matka Tereza nebyla vdaná. Byla to však matka. Platí za mnoho „*matek*“ a „*otců*“ v přeneseném duchovním smyslu. Ti nežijí „*sami pro sebe*“. Kdyby byli takoví „*singl*“, museli by dříve nebo později jako celibátníci ztroskotat. Latentní nebezpečí stát se egoistickým „*singlem*“ může v sobě pocítit i kněz nebo řádová sestra. Je-li srdce prázdné, pokouší se ho nějak zaplnit. „*Chercher la femme*“ není to největší zlo, které může celibátního kněze postihnout, i když je pokládám za tragedii. Jestliže se však někdo pokouší zalepít duchovní prázdnotu slabomyslným, nebo dokonce kriminálním způsobem, stává se celibát fraškou. Takoví celibátníci by ovšem nebyli „*matkami a otci*“ v duchovním smyslu. Ti jsou totiž Bohem vyvoleni a omilostněni, aby darovali velkodušně sami sebe velké lidské rodině.

Že toto duchovní otcovství a mateřství existuje, pokládají katolíci v nejhlubším smyslu za dobré a správné a oceňují to i nekatolíci. Společnost z toho měla veliký prospěch. To je nesporné a platí to dnes více než kdykoliv jindy. Modlit se o tato pravá duchovní povolání je příkazem hodiny.

Mnozí z těchto takto celibátně žijících mužů a žen, kteří nezištně slouží církvi a navíc i společnosti, pocházejí prokazatelně ze zdravých a šťastných velkých rodin. Není to také „*tajemství s velkým dosahem*“?

Zdroj: Archiv Světa

Heřman Josef (2)

„Ne, Bartheli, zůstaň tady!“ sténá biskup. „Kdo může zahradit brány proti Božímu hněvu! Anebo běž! Probuď je všechny! Ať jdou do ulic a do domů, možná, že mohou někde pomáhat, zachraňovat ženy a děti. Běž přece, běž, běž!“

A zase je Arnold z Randerode sám a naslouchá do noci. Troubení rohu zní tlumeně. Začínají zvonit na poplach, nejdříve u sv. Petra, Cecílie, Martina, pak na dómě a ze všech kolínských kostelů. A vody hučí, běsní, valí se do ulic, tlačí se na vrata, strhují dřevěné kramářské boudy. A nad tím vším se ozývají křiky zoufalých, prchajících, prosících, výkřiky z domů i z vody. Křik celého Kolína se hrne do biskupovy ložnice. Arnold z Randerode se vztyčí, vstává z lůžka, vrhá se k oknu, vytřeštěnými očima hledí na běsnící peklo, nad kterým tančí pochodně a lucerny. Tu zvedá biskup ruku, jako by chtěl udělat nad vši tou hrůzou kříž. Ale ruka bezmocně klesá a Arnold z Randerode křičí do noci:

„Kolíně, Kolíně, zde stojí tvůj biskup, a jeho ruka nemá žádné požehnání!“ Biskupův hlas zaniká v hluku noci. Jenom pár černých ptáků, kteří hnízdí v polospálené dómské klenbě, poletuje vyděšeně nad burácející temnotou. Arnold z Randerode se bezmocně zhroutl na okno, odkud vidí hrůzy svého města.

Ve stejnou hodinu otevírá obchodník se sukny Kryštof dveře ke svému sklepnímu krámu a bere lucernu. Tápe po schodech do temnoty. Ale již cítí na svých nohou vodu, která se hrne do jeho krámu. Kryštof vytřeštěnými očima civí do hučící a běsnící temnoty, v níž jde nazmar celé jeho jmění. Velké vály flanderského sukna, samet, hedvábí a brokát jsou zde narovnány, celý svůj majetek dal za tento nákup. Nyní je všechno zničeno, ztraceno. Výsměšně šplíchá voda u jeho nohou.

Kryštof sestoupil ještě dále, až mu voda sahala k bokům a začala s ním smýkat. Rudé kruhy mu tančily před očima. Zařinčela lampa, která mu vypadla z ruky, dopadla na schodiště a zmizela v mokré hlubině. Kryštofova ruka tápala k vlastnímu hrdlu, prsty se zaryla do oděvu a z jeho hrudi se vydral těžký vzdech.

„Ztraceno, všechno ztraceno! Bože! Těžká je tvoje ruka!“ Pak se Kryštof ná-

hle vrhl do hučící záplavy, jako by chtěl svým tělem zabránit neštěstí. Mezi vály plátna se prodral k otvoru, popadl jedno prkno a snažil se přehradit valící se vodu. Ale příval byl tak silný, že mu vytrhl prkno z rukou. Zmizelo někde v temnotě.

Rukama i nohama tápala Kryštof přes vály sukna zpět ke schodišti. Upadl do vody, opět se zvedl, až se konečně chytil jednou rukou zábradlí a s námahou se vytáhl na schody. Nahoře se zhroutl, těžce odychoval. Několik minut seděl jak smyslů zbavený.

Náhle se zvetil. Nevolaal někdo? Nekřičel? Jeho žena? Jak mohl pro svá sukna zapomenout na svou ženu, kterou právě za této strašné noci nahoře v pokoji čekala těžká hodina? Nebyl to křik rodičky?

„Bože, Bože,“ vzdychal muž, „chraň moji ženu a dítě, které mi chceš darovat!“ Pak vrávoral po úzkém schodišti vzhůru, až otevřel dveře ložnice.

„Ticho, ticho!“ otočila se paní Kateřina, sousedka, k muži, který prudce vtrhl dovnitř. „Podívejte se, je to chlapeček!“ Ukázala muži na zabalené novorozeně. Kryštof necítil, jak mu proud vody teče z oděvu, necítil vlhkost a chlad, který mu běhal po těle. Viděl jen rozevřenými očima dítě a viděl matku s bledou tváří, která ležela na podušce. Pak se vrhl k posteli své ženy a náhle zachvátit vzlykot tohoto silného muže. Tiskl hlavu do polštáře a plakal a plakal. Žena pohládila vybledlou rukou jeho mokré spleené vlasy.

„Bůh nás trestá, Marie!“ vzlyká Kryštof. „Všechno je zničeno, ztraceno!“

Ale žena řekla tiše, v hluku této noci téměř neslyšitelně: „Bůh nám požehnal, Kryštofe. Máme dítě.“

Když se biskup Arnold probral ze své mrákovy, viděl před sebou mnicha v bílém hábitu, ruce tiše sepnuty pod černým škapulířem. Jeho postava byla štíhlá, tvář vážná a přísná, jeho oči planuly žárem.

Dlouho hleděl biskup na osamělého hosta.

„Opat Bernardě, vy? Opat Bernard z Clairveaux?“

„Arnolde z Randerode!“ řekl mnich dutým hlasem. „Mnoho utrpení dolehlo na Kolín kvůli vám. Odložte pastýřskou berlu, kterou jste si koupil za peníze.“ A hlas

cisterciáckého opata duněl jako hrozící hrom. „Arnolde z Randerode, jak chcete obstát před Božím soudem?“

Z lůžka se ozývalo vzdychání. Pak biskup s námahou odpověděl a lapal přitom po dechu:

„Já nepotřebuji odkládat pastýřskou berlu, opate Bernardě. Přejde někdo jiný, stojí už u mého lože, který ji vezme z mé ruky. Smrt, opate Bernardě, smrt! Jak těžké je umírat!“ Dech horečkou trápeného sotva sípal. Pak se napolo posadil. „Pojďte blíž, opate, podejte mi ruku! Nosil jsem v sobě těžkou zášť proti vám. Měl jste pravdu. Opusťte mi, opate! Povězte, nemáte žádnou útěchu, jenom slova, která srážejí, žádné, které pozvedá?... Opat Bernardě, já mám strach z věčného soudu!“

„Bůh nechce smrti hříšníka, nýbrž aby se obrátil a byl živ!“ odpověděl Bernard s hlubokou vážností.

„Děkuji vám, to bylo dobré slovo!“ povzdychl arcibiskup. „Ale poslyšte! Je tu úzkost, která mě trápi víc než moje blaženost. Opat Bernardě, já se bojím o Kolín. Na městě leží Boží hněv kvůli mně. Máte slovo, které mě může potěšit v mém trápení, prosím vás, vyslovte je!“

A odpověď přišla jako z úst proroka, velká a mocná: „Kvůli vám, Arnolde z Randerode, bil Bůh toto město. Kvůli vašemu pokání mu požehnal!“ Mlčky přistoupil opat k oknu, otevřel prudce okénice a podíval se do noci. Po dlouhé odmlce začal mluvit. Jeho hlas zněl jakoby z dálky:

„Bůh žehnej svému městu! Bůh ti žehnej, Kolíně! Kde trčí k nebi spálené oblouky tvého dómu, vyroste nová svatyně, pozvedne své věže vzhůru jako paže, které sahají k nebi. Ó, jak je to krásné, jak velkolepé! Bůh ti žehnej, Kolíně!“

Arnold se tiše trásl, tiskl ruce, jeho rty se pohybovaly jako v modlitbě. Pak začal opat opět hovořit:

„A vidím jiný dar, větší, nevyšlovně větší než dóm. Bůh ti žehnej, Kolíně, ať ti dá největší milosti, které přinesou bohatství nebeská. Bůh ti daruje tuto noc dítě, na jehož čele spočívá jeho ruka. V tuto noc nářku se ti narodilo svaté dítě, Kolíně!“

(Pokračování příště)

Podle W. Hünermann: *Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.*
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939

Pondělí 16. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Lubomír Brabec – kytarový virtuos
6:25 Dědictví otců zachovej nám, Pane! **6:50** Koncert tří sborů: Odry 2015 **7:45** Buon giorno s Františkem
8:30 Absolventi: Anton Jablonický **9:00** Živě s Noe [L]
9:20 Setkání: Eva Rajchmanová – Slovácká chalupa v Dolních Bojanovicích **9:30** Outdoor Films s Pavlem Klegou (102. díl): Stopem do Afriky **11:00** Ostravské kulturní stopy – Počátky bibliofilství v Ostravě **11:30** Živě s Noe [L]
11:40 Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hledání skrytých svatých míst: Istanbul, 1 **13:35** Můj chrám: Pavel Svoboda, la Cathédrale de Strasbourg, Štrasburg **14:05** Pakistán – Gawah **14:35** Noční univerzita: Marek Jan Štěpán – Sakrální stavby **16:00** V souvislostech **16:20** Jak potkávat svět: S Michaelou Fukačovou **18:00** Sedmihlásky (94. díl): Na tom našem dvorku **18:05** Mezi námi zvířátky: V jasných barvách **18:10** Marien na Mohelnickém dostavniku 2012 **18:35** Vitráže v kapli Ducha Svatého **18:55** Poutníci času: S cestovatelem Slávkem Králem **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Empatie nezabije **19:45** Přejeme si... **20:05** Tajemná radost, Matka Rosa Vůjtěchová **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:25** Dokořán: Se Zdeňkem Chlopčičem **22:15** Kulatý stůl: Ženy v kultuře Evropy **23:35** Letem jazzem (4. díl): Autorská tvorba **0:50** Nicu **1:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 17. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Stanislav Juránek – politik a brněnský patriot **6:25** Benefiční koncert na podporu výstavby kláštera v Drastech: Praha-Břevnov, kostel sv. Markéty **8:05** Poletuchy: Na skok do Krasu **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Naši – osobnosti lidové kultury – Naděžda Urbášková **10:00** Noční univerzita: Marek Macák – Jiným nablízku **10:35** Krok do neznáma **10:55** Expedice Mingtau **11:15** V pohorách po horách: Boží hora – Žulovská pahorkatina **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** ARTBITR – Kulturní magazín **13:00** Harfa Noemova: A. Dvořák: Svatební košile **13:30** Řád svatého Huberta **14:00** Hadí povahovost **14:55** Lidé z cest **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** Lurdský příběh: Píseň o Bernadettě **17:00** Dokořán: S Ester Janečkovou **18:00** Sedmihlásky (94. díl): Na tom našem dvorku **18:05** Mezi námi zvířátky: David a Goliáš **18:10** Animované příběhy velikánů dějin: Thomas Alva Edison (1847–1931) **18:40** Příroda kolem nás: Naši přátelé v ZOO – žirafy a želvy **18:55** Zpravodajské Noeviny: 17. 10. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:33** Setkání: Stanislav Šec – Meditační zahrada v Plzni – Památník obětem zla **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Být sám sebou **19:45** Přejeme si... **20:05** Klapka: S Jaroslavem Nyklem [P] **21:10** Terra Santa News: 11. 10. 2023 **21:30** Chorvatsko – Moře modliteb **22:05** Ludmila!!!: Rodinný dýchánek **22:55** Dům ze skla?: P. Miloš Szabo **0:00** Večer chval: Živá modlitba a chvála **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 18. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jan Graubner – metropolita moravský **6:30** Zpravodajské Noeviny: 17. 10. 2023 **6:50** Setkání: Pavel Klíma – kostel Nejsvětější Trojice v Malšicích **7:00** Libérie – Rýmy a rytmy Libérie **7:30** Noční univerzita: Marek Jan Štěpán – Sakrální stavby **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** V pohorách po horách: Zkamenělý zámek – Žďárské vrchy **10:10** Grotosky Bustera Keatona: Frigo, oběť krvavé msty **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Flétny nad Oslavou **13:45** Velehradská zastavení: Díl 1. – Unionistické kongresy **14:10** Tajemná

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

radost, Matka Rosa Vůjtěchová **15:20** V pohorách po horách: Bílá hora – Podbeskydská pahorkatina **15:30** Zpravodajské Noeviny: 17. 10. 2023 **16:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře **17:20** Skleněná múza **17:30** Kaplani naděje: Sr. Anna Vendula Malichová **18:00** Sedmihlásky (94. díl): Na tom našem dvorku **18:05** Mezi námi zvířátky: Vejcovitý **18:10** Strýček Emu: Osel v Lisabonu **18:20** Plody Medžugorje **18:30** Bohosudov **18:45** Špenátové palačinky z Kostelního Vydří **18:50** Terra Santa News: 18. 10. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Polské stopy v Olomouci II. **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Ty máš teda ránu **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se...: Ptejte se kněze [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Noční univerzita: Soňa Sílová – Apocalypse Now! **22:40** V pohorách po horách: Malý Rozsutec – Malá Fatra **22:50** Generální audience papeže Františka **23:10** Hledání skrytých svatých míst: Istanbul 1 **0:00** 800 let Sekulárního řádu svatého Františka **0:30** Když vyschnou studny **0:45** Poutníci času: S houslaři Tomášem a Karlem Vávrovými **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 19. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jana Dominika Bohušová – dominikánka **6:25** ARTBITR – Kulturní magazín **6:35** Janomamové v Brazílii **7:00** Vaření halušek **7:25** V pohorách po horách: Slezské Beskydy **7:35** Poutníci času: S cestovatelem Slávkem Králem **7:50** Terra Santa News: 18. 10. 2023 **8:10** Dokořán: S Ester Janečkovou **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Harfa Noemova: A. Dvořák: Svatební košile **9:45** Kulatý stůl: Ženy v kultuře Evropy **11:05** Můj chrám: Patrik Kunčar, Uherský Brod, farní kostel Neposkvrněného početí Panny Marie **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Duch národa žije v písni **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Benefiční koncert na podporu výstavby kláštera v Drastech: Praha-Břevnov, kostel sv. Markéty **15:45** Pošta pro Holuba: Ekologie **16:00** Zpravodajské Noeviny: 17. 10. 2023 **16:20** Výpravy do divočiny: Rozumíme šimpanzům? **17:20** Vietnam **17:35** Profesor Otto Wichterle **18:00** Sedmihlásky (94. díl): Na tom našem dvorku **18:05** Mezi námi zvířátky: Okouzlující had **18:10** Kniha proroka Jonáše [P] **18:20** Až na konec světa **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Sliby chyby **19:45** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání (101. díl): Pavel Čadek [L] **21:15** Poutníci času: S kardiologem Michaellem Želízkiem **21:35** V pohorách po horách: Šipska Fatra **21:45** Kaplani naděje: Ondřej Doskočil a Ludmila Michalová Mikšíková **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Podzimní krajina západní části národního parku Podyjí **0:30** Šéguové – děti z ulic Lubumbashi **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 20. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jiří Karas – diplomat **6:25** Vrchol komunismu! **6:43** Fotografka lidských duší **7:01** Turiec, region magických vod **7:25** Duchovní krajina

Novohradských hor: Poutní cesty **7:50** Mixtěkové – Mezi náboženstvím a tradicí **8:20** Ženy naší rodiny **8:37** Okřídlení sousedé: Ptáci a skla **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Práce jako na kostele **9:40** Odkaz starých pánů **10:00** Mše svatá: Praha, katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha [L] **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Smlouva lásky **13:10** Plody Medžugorje **13:40** V pohorách po horách: Smrk **14:00** Grotosky Bustera Keatona: Frigo jako obětní beránek **14:25** Nebojte se...: Ptejte se kněze **15:25** Příroda kolem nás: Hadilov pisař a dančí říje na Vysočině **15:45** Poutníci času: S cestovatelem Slávkem Králem **16:05** Barvy vůní a větru **16:30** Opavská inspirace **16:45** Klapka: S Jaroslavem Nyklem **18:00** Sedmihlásky (94. díl): Na tom našem dvorku **18:05** Mezi námi zvířátky: Past **18:09** Absolventi: Jozef Andris **18:45** Expedice Monoxylon **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Láska k pomoci [L] **21:30** Poutníci času: S Janem Martínkem **21:45** Můj chrám: Kateřina Koubová, kostel Povýšení svatého Kříže v Karvině **22:10** Všechno, nebo nic – sestra Clare Crockett **23:35** Krajina pro motýly **23:52** Do varu s Maxem Kašparů: Nemocí dneška **0:20** Láska **0:50** Zachránci hadů na Bali **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 21. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Petr Coufal – vitrážista **6:25** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: Kotkova muzika padesátiletá **7:45** Dokonalá radost **8:15** Sedmihlásky (94. díl): Na tom našem dvorku **8:20** Bratr oheň: Františkův púst **8:45** Strýček Emu: Osel v Lisabonu **8:55** Animované příběhy velikánů dějin: Thomas Alva Edison (1847–1931) **9:20** Kniha proroka Jonáše **9:40** UNITED 2017: koncert skupiny TWELVE24 (UK) **10:40** Ich bin: Já jsem **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z farnosti Campo Grande – SDM Lisabon **13:20** Pod lampou **15:20** Šéguové – děti z ulic Lubumbashi **16:00** Leyla Mccalla na Folkových prázdninách **16:30** Magazín Mary's Meals **16:50** Kaplani naděje: Sr. Pavla Hana Martínková **17:05** Hledání skrytých svatých míst: Istanbul, 2 **18:00** Slovo na neděli: 29. neděle v mezidobí **18:20** V pohorách po horách: Klokočovské skálie **18:30** ARTBITR – Kulturní magazín **18:40** Přejeme si... **19:00** A. Dvořák: Stabat Mater, op. 58: Podzimní festival duchovní hudby 2023 [L] **21:05** V souvislostech [P] **21:25** Poletuchy: Na skok na Valašsko [P] **22:15** Duchovní páry **23:10** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:30** Hadí Česká republika **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 22. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jiří Sláma – historik **6:25** Profesor Otto Wichterle **6:40** Lidé z cest **7:40** Chlapi na hoře **8:05** Slovo na neděli: 29. neděle v mezidobí **8:30** Harfa Noemova: G. Donizetti a jeho Messa di Gloria e Credo **9:00** Poutníci času: S Lumírem Kantorem **9:20** Cvrlikání (101. díl): Pavel Čadek **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte **14:00** Poletuchy: Na skok na Valašsko **14:45** Duchovní páry **15:40** Dobrodružství před kamerou **16:40** Sedmihlásky: Kamarádím s ptáčkem **16:45** Bratr oheň: Bratři v Maroku **17:10** Strýček Emu: České státní symboly [P] **17:20** Animované příběhy velikánů dějin: Alexander Graham Bell (1847–1922) **18:00** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **18:40** Přejeme si... **19:00** Cena Celestýna Opitzce [L] **21:05** Dvojče **22:50** Klapka: S Jaroslavem Nyklem **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 16. 10. o 20:30 hod.: Fara (Rómeo a Júlia)

Vo farnosti je stále menej a menej sobášov, tak sa farníci rozhodnú trochu vylepšiť situáciu – pokúsia sa oženit organistu Ferinka. Aby veci urýchlili, naplánujú výlet do divadla, aby sa Ferinko viac zblížil s milou predavačkou Ľubkou.

Utorok 17. 10. o 20:25 hod.: Medzi riadkami (Carlo: Na diaľnici do neba)

Samostatnou kategóriou v našej produkcii sú knihy pre deti. V najnovšej relácii Medzi riadkami predstavíme novinku z tejto kategórie Carlo: Na diaľnici do neba. Je určená najmä pre mladšie deti a predstavujú ju autorka textu aj ilustrácií Marianna Čaučíková. Moderuje Helena Ľos Ivoríková.

Streda 18. 10. o 20:30 hod.: Zneužívanie

Sexuálne zneužívanie detí zraňuje tých najbezbrannejších. Obete trpia v osamelosti, bez pomoci, a keď po rokoch nájdu odvahu prehovoriť, často sú opäť traumatizované reakciou spoločnosti, ktorá je nedostatočne informovaná o vážnosti tejto problematiky. Preto sme pripravili sériu krátkych videí, v ktorých sa vám pokúsime priblížiť túto náročnú tému. Odborníci odpovedia na množstvo otázok, napr. ako postupovať, ak sa nám obeť z dôvery, kam sa obrátiť o pomoc a mnoho ďalších cenných a praktických informácií.

Štvrtok 19. 10. o 9:25 hod.: Serra: Stále vpred, nikdy späť (Rytieri Svätého Kríža, dokument)

Prvými evanjelizátormi dnešnej Kalifornie boli františkáni. Jedným z nich bol Hunipero Serra, pochádzajúci z Baleárskych ostrovov, s náturou ostrovana, s dušou Katalánca a so srdcom, ktoré horelo len pre Krista a evanjelizáciu. Prvá časť dokumentu s hranými časťami vám priblíži jeho život, štúdiá aj pôsobenie v Novom svete.

Piatok 20. 10. o 21:00 hod.: Pozerať sa zhora

Film o Paulíne Jaricotovej. Životný príbeh zakladateľky najväčšieho diela pomoci na svete, ktoré pápež vyhlásil za Pápežské misijné dielo a dnes pomáha tým najchudobnejším vo viac než 1 100 misijných diecézach.

Sobota 21. 10. o 10:00 hod.: Biskupská vysviacka v Spišskej Kapitule

Doterajší farár a dekan v Kežmarku František Trstenský prijme biskupskú vysviacku v katedrále svätého Martina v Spišskej Kapitule.

Nedeľa 22. 10. o 20:40 hod.: Kňazi v uniformách (dokument)

V roku 2003 zriadil pápež Ján Pavol II. Ordinariát ozbrojených síl a zborov SR. Táto špeciálna diecéza pokrýva celé Slovensko. Príbehy siedmich kňazov sú sondou do pôsobenia Ordinariátu na miestach, kde sa človek za bežných okolností nedostane.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

14. – 21. ŘÍJNA 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 10.		PO 16. 10.		ÚT 17. 10.		ST 18. 10.		ČT 19. 10.		PÁ 20. 10.		SO 21. 10.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1708	1924	1563	1761	1197	1329	1213	1346	1666	1883
Žalm	784	883	783	881	786	884	783	881	784	883	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1708	1925	1673	1893	1198	1330	1213	1346	1666	1883
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1682	1761	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	813	914	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1710	1926	1682	1762	1201	1334	1217	1351	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	720	813	1155	1284	1562	1760	1563	1762	1202	1334	1218	1351	1669	1886
Prosby	1140	1268	1155	1284	1711	1927	1683	1762	1202	1334	1218	1351	1655	1886
Závěrečná modlitba	721	813	1561	1758	1562	1760	1564	1763	1565	1767	1218	1352	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	792	890	1203	1335	1219	1353	1233	1369
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1684	1763	1206	1338	1221	1356	1236	1372
Závěrečná modlitba	721	813	1159	1288	1175	1305	1564	1763	1206	1339	1222	1356	1236	1372
Nešpory:														
SO 14. 10.														
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1714	1932	1685	1764	1207	1340	1223	1358
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1685	1765	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1678	1897	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1717	1934	1686	1765	1211	1344	1226	1361
Ant. ke kant. P. M.	720	812	721	813	1164	1294	1563	1760	1564	1766	1211	1344	1227	1361
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1718	1936	1686	1766	1211	1345	1227	1362
Záv. modlitba	721	813	721	813	1561	1758	1562	1760	1564	1763	1565	1767	1227	1362
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Nedeľa 15. 10. – 28. nedeľa

v mezidobí

1. čt.: Iz 25,6–10a

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5–6

Odp.: 6cd (*Smím přebývat*

v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.)

2. čt.: Flp 4,12–14.19–20

Ev.: Mt 22,1–14

Pondělí 16. 10. – nezávazná

památka sv. Hedviky nebo

sv. Markéty Marie Alacoque

(v ostravsko-opavské diecézi: slavnost sv. Hedviky)

1. čt.: Řím 1,1–7

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve*

známost svou spásu.)

Ev.: Lk 11,29–32

Úterý 17. 10. – památka

sv. Ignáce Antiochijského

1. čt.: Řím 1,16–25

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: 2a (*Nebesa vypravují*

o Boží slávě.)

Ev.: Lk 11,37–41

Středa 18. 10. – svátek

sv. Lukáše

1. čt.: 2 Tim 4,9–17b

Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18

Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní,*

Hospodine, vypravují o slávě tvé

vznesené říše.)

Ev.: Lk 10,1–9

Čtvrtek 19. 10. – nezávazná

památka sv. Jana de Brébeuf,

Izáka Joguese a druhů

nebo sv. Pavla od Kříže

1. čt.: Řím 3,21–30a

Ž 130(129),1–2.3–4.5–6a

Odp.: 7bc (*U Hospodina*

je slitování, hojně u něho je

vykoupení.)

Ev.: Lk 11,47–54

Pátek 20. 10. – ferie

1. čt.: Řím 4,1–8

Ž 32(31),1–2.5.11

Odp.: 7ac (*Tys mé útočiště,*

zahrneš mě radostí ze záchrany.)

Ev.: Lk 12,1–7

Sobota 21. 10. – nezávazná

památka bl. Karla Rakouského

nebo nezávazná sobotní památka

Panny Marie

1. čt.: Řím 4,13.16–18

Ž 105(104),6–7.8–9.42–43

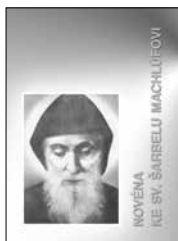
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje*

věčně na svoji smlouvu.

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 12,8–12

NOVÉNA - NOVINKA MCM

NOVÉNA KE SV. ŠARBELU MACHLÚFOVI

Mgr. Jiří Gračka

Vyšlo s církevním schválením. Jde o výňatek z publikace *Svatý Šarbel Machlúf a další libanonští světci*. Na každý den novény připadá jeden úryvek z Pisma svatého a několik myšlenek z poselství svatého Šarbela. Následuje modlitba ke svatému Šarbelovi spojená s konkrétním úmyslem, na který se celá novéna modlí. Po invokaci a modlitbě obracející se k Bohu je možné přidat litanie ke svatému Šarbelovi.
 Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., 102x142 mm, 32 stran, 48 Kč

TEOLOGIE TĚLA • KATECHEZE JANA PAVLA II. O LIDSKÉ LÁSCĚ PODLE BOŽÍHO PLÁNU
Jan Pavel II. • Z italských přeložil Karel Skočovský a Jiří Dvořáček • Úvod Tomáš Špidlík SJ

Soubor promluv Jana Pavla II. přednesených během prvních pěti let jeho pontifikátu. Svätý otec v nich postupně odhaluje ohromující vizi manželství a lidské lásky v Božím plánu. Vrací se až na samotný práh lidské historie, aby ukázal tento plán v jeho prvotní, hříchem nezasažené podobě.

Paulínky • Šesté vydání
Váz., A5, 600 stran, 425 Kč

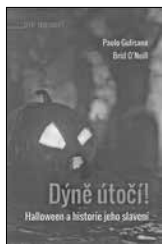

VZDĚLÁVÁME SE

DYNĚ ÚTOČÍ! • HALLOWEEN A HISTORIE JEHO SLAVENÍ

Paolo Gulisano - Brid O'Neill • Z italských přeložila Anna Mátíková FSP

Stručné pojednání o historii Halloweenu a jeho souvislostech s křesťanskými tradicemi. Poslední dobou už v polovině října zaplavují veřejný prostor vydlabané dýně. Kde se u nás oslavy Halloweenu vůbec vzaly a jaké jsou jejich duchovní kořeny? Autoři nám odhalují, že v dnešní podobě jde především o velký byznys s novopohanskými prvky, který se ve světě rozšířil díky několika kultovním filmům z produkce Hollywoodu. Jak napovídá už název, oslavy Halloweenu „nasedají“ na katolickou slavnost Všech svatých a Památku zesnulých (tzv. Dušiček), ačkoli je překrucují k nepoznání.
 Paulínky • Brož., 115x175 stran, 88 stran, 189 Kč

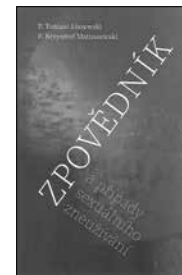

PŘÍRUČKA (NEJEN) PRO ZPOVĚDNÍKY

ZPOVĚDNÍK A PŘÍPADY SEXUÁLNÍHO ZNEUŽÍVÁNÍ
P. Tomasz Liszewski - P. Krzysztof Matuszewski • Z polštiny přeložil Jaroslav Šubr • Revize překladu Kateřina Lachmanová
Předmluva P. Marek Drábek OPraem

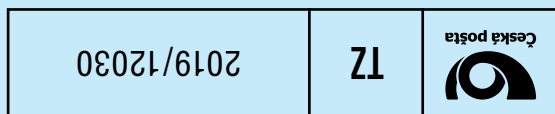
Praktická příručka především pro kněze, kteří se při svátosti smíření setkají s penitentem, jenž má zkušenost se sexuálním zneužíváním. Brožura obsahuje také přílohu s důležitými informacemi z oblasti kanonického práva a českého trestního zákoníku, které se této problematice týkají. Autoři těchto statí jsou Mgr. Martina Vintrová, JCD, a JUDr. Daniel Bartoň, LL.M., Ph.D. Vydání knihy inicioval a finančně podpořil spolek *Někdo ti uvěří*.

Paulínky
Brož., 115x175 mm, 96 stran, 139 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
 Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.